

Oppløsende ideologi bak ekteskapsloven

En progressiv kjønnsideologi fremmer den kulturrevolusjonen som den nye ekteskapsloven er et uttrykk for.

Av Jon Kvalbein, DagenMagazinet 16. juni, 2009

Det hevder 28-åringen Morten Dahle Andersen som er født i Fredrikstad, men nå er bosatt i Oslo. Han er en engasjert informasjonsrådgiver i Nordisk nettverk for ekteskapet. "Seksuell identitet og kristen etikk" er tittelen på hans ferske masteravhandling i etikk. Her tar han for seg endringene som er skjedd i synet på seksualitet de siste hundre årene. Men han beskriver også vår tids progressive kjønnsideologi. Den fremmer en ny tenkning om menneskets identitet. Vi utfordrer ham til å gi oss et innblikk i hva dette dreier seg om.

Menneskets identitet

Menneskets identitet er gjennom historien forstått på to ulike måter, påpeker Andersen. Noen legger vekt på at menneskets identitet har en fast kjerne og vokser frem innenfra. Andre legger vekt på at mennesket i stor grad formes av miljøet, altså de sosiale og kulturelle betingelsene vi vokser opp med. Dagens sosialpsykologer går ofte langt mot å mene at mennesket er et rent sosialt produkt.

Et kristent menneskesyn legger vekt på at mennesket er skapt med en identitet som skiller det fra dyrene og resten av skaperverket. Denne identiteten er gitt oss utenfra av Gud. "Han har skapt oss, ikke vi selv, til sitt folk og til den hjord han vokter" (Salme 100). Samtidig er mennesket ufullkomment på grunn av syndefallet. Og vår personlige identitet formes av vår livshistorie.

Et viktig spørsmål blir: Er det noe ved mennesket som er felles for alle? Finnes det trekk ved identiteten vår som ikke hele tiden konstrueres gjennom økonomiske og politiske ideer, ideologier eller livsfortellinger? Mitt svar er ja! Alt i naturen må forholde seg til noen universelle lover. Alle mennesker har fysiske kropper. Vårt fysiske kjønn er eksempel på en størrelse i mennesket som både individet og samfunnet må ta hensyn til, sier Morten Dahle Andersen.

Konstruksjon og dekonstruksjon

Den homofile sosiologen og filosofen Michel Foucault (d.1984) protesterer. All menneskelig innsikt er et produkt av kulturen, hevder han. Vår identitet er konstruert som et resultat av en historisk prosess. Foucault mener at de fastlagte tankemønstrene som preger en gitt tidsperiode holder oss nede med makt. Gjennom en såkalt diskursanalyse kan vi avsløre hvor våre oppfatninger kommer fra og på den måten bli mer frigjorte. Spesielt knyttet Foucault dette til kjønn og seksualitet. Dekonstruksjon er ganske enkelt en metode for å avsløre at det vi tror er et fenomen som er felles eller universelt, egentlig er en sosial konstruksjon.

I mange tilfeller har Foucault helt rett. Det er mange ting som kan vise seg å være sosialt skapt som vi tror er evigvarende sannheter. Men nå er hans teori blitt omfavnet av en hel generasjon av radikale og progressive kjønnsforskere som mente at Foucault bare gikk halve veien.

Progressiv kjønnsideologi

Innenfor progressiv fenomenologisk filosofi er det ikke lenger bare mennesket og dets identitet som er konstruert utenfra. Nå er hele verden en konstruksjon i det enkelte menneskes bevissthet. Ingenting er virkelig eller sant utenfor min og din oppfatning. Hvis ikke menneskene hadde vært her, hadde ikke verden eksistert. Skeiv teori (Queer theory) har hentet innpulser fra denne tradisjonen. Skeiv teori hevder at "Det vi kaller kjønn, er (..) handlingsmønstre som vi lærer, og som reproduseres". Når Skeiv teori kobles til Foucaults teorier om dekonstruksjon innenfor moderne

kjønnsforskning, går det meste av hengslene. Kjønnsforskningens oppgave blir da å avsløre at alt vi kjenner til som stabilt, konstant, felles og universelt. Det er egentlig bare sosiale konstruksjoner – alt sammen.

Hvorfor betraktes dette som så viktig? Jo fordi kirken, staten, de lærde og vitenskapen har holdt oss nede i et makttyranni i århundrer. Dette tyranniet består i at de har lært oss samlivet mellom mann og kvinne er det naturlige og rette, og at enheten mellom mor, far og barn er sentrum for familietenkningen. Den progressive kjønnsideologien vil de ta et oppgjør med nedarvede forestillinger om kjønn, familie, seksualitet og ekteskap.

Mann og kvinne. Mor og far. Ekteskap og familie. Homoseksuell og heteroseksuell. Biseksuell. Alle disse kategoriene er bare sosiale konstruksjoner uten rot i virkeligheten, og bør derfor oppløses. Den homofile litteraturviteren Nils Axel Nissen skriver i sin bok "Homo/hetero": "Hvorfor kan ikke en far være en mor eller en mor være en far?". I innledningen til boken "Kjønnsforskning" står det at kjønn snart kan betraktes som en smakssak. Agnes Bolsø, førsteamanuensis ved NTNU, mener at Skeiv teori ikke forholder seg til legninger, men til lyst og seksuelt begjær. Poenget til Skeiv teori er at alle mennesker til alle tider vil kjenne begjær til begge kjønn, og at det i stor grad er sosialt bestemt hva vi oppfatter som akseptabelt. At det heteroseksuelle forholdet har fått forrang er derfor utelukkende et resultat av sosiale konvensjoner som mannen har dratt fordel av.

Når begrepene oppløses

Begrepene bør tømmes og fylles igjen med nytt innhold. Det er dette regjeringen har fått Stortinget med på at verden nå har kommet så langt at også homofile kan være ektepar. Jeg siterer fra høringsdokumentet og Tove Pettersens utlegging: "Så langt har vi sett at ekteskapet (..) kan karakteriseres som en relasjon i kontinuerlig endring og utvikling."

Skeiv teori er imidlertid ikke helt i takt med seg selv om hvordan den skal forholde seg til homofile ekteskap. De mest radikale mener at kategoriene i seg selv er uttrykk for så mye undertrykkelse at de homofile ikke bør legge seg inn under dem. De vil derfor avvise den nye loven og mener at homofile best bør leve uten å definere seg som gift. Den mer moderate linjen mener at begrepene kan og bør fylles med nytt innhold. Ekteskap skal like godt omfatte to menn som en mann og en kvinne.

I Klassekampen 10.mars 2006 illustreres dette svært godt av daværende leder i Landslaget for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (LLH) Jon Reidar Øyan: "Rettighetskampen er ikke fullført, og vi beholder kategoriene til vi har oppnådd like rettigheter". Denne tenkningen ligger under hele den nye ekteskapsloven. Opphevelsen av kategoriene homo og hetero, mann og kvinne, far og mor er allerede i gang. Begrepene skal fylles med nytt innhold. Den som leser Regjeringens forarbeid og lovutkast med denne viten, vil raskt avsløre den. Likestilling mellom homofile og heterofile er av Regjeringen brukt som et retorisk grep for å skape offerroller og helteroller. Ofrene er de homofile, heltene er Regjeringen som kommer dem til unnsetning. Bak det hele sitter godt betalte forskere som fremmer den kvasivitenskapen som ligger som premiss for Regjeringens forslag, sier Morten Dahle Andersen.

Politisert kjønnsforskning

Norsk forskningsråd har siden 2001 hatt et kjønnsforskningsprogram som i høy grad har fått en ideologisk og politisk funksjon.

Av Jon Kvalbein

I "Kjønnsforskning:kunnskap, grenser, endring" s. 12 står det: "Kvinne- og kjønnsrelatert forskning har i stor grad bidratt til sosial og kulturell endring, gjennom kritisk å stille saker på den offentlige dagsorden, ved å utvikle kunnskapsgrunnlag for politiske reformer, ved å arbeide for frigjøring og

likestilling, og ikke minst gjennom å utvide rommet for hvordan vi kan tenke om kjønn og i økende grad også seksualitet." Det er nå lettere å forholde seg kritisk til det "universelt gyldige eller tidløse", kan vi lese.

Denne ideologisk baserte kjønnsforskningen har gitt premisser for homoaktivistenes politiske fremstøt overfor politikerne, som i liten grad har satt seg inn i hva ideologien går ut på. Eksempler fra prosjekter innen kjønnsforskningen burde bidra til å åpne våre øyne for det som foregår.

Vi siterer fra prosjektet "Når heteroseksualiteten må forklare seg", med Trine Annfelt som leder: "Målet har vært å studere heteroseksualitet som en samfunnsordning. Prosjektet har undersøkt det "alle" tar for gitt, det "normale" som samfunnet er organisert rundt og legger til rette for. Prosjektet tar for seg den heteronormative diskursen og hvordan den produserer og konstruerer individets kjønn og seksualitet gjennom å sette ord på hva som er korrekt kjønn og seksualitet. Forståelsen er at diskursen er gjennomsyret av makt." Altså: Prosjektet forutsetter at å fremstille samlivet mellom mann og kvinne som det normale, er uttrykk for makt, og derfor forkastelig.

I et forskningsprosjekt ledet av Unni Langås ved Universitetet i Agder, kan vi lese: "Menneskekroppen er forskjellig fra individ til individ, men likevel er kroppen utgangspunkt for en kategorisering, ikke minst av kjønn, som innebærer hierarki og maktutøvelse." Altså: Bare det å bruke betegnelsene mann og kvinne, innebærer hierarki og maktutøvelse.

Resultatet av denne ideologiske kjønnsstenkingen som får vitenskapelig status og offentlige forskningsmidler, blir nettopp at alle begreper og institusjoner må dekonstrueres. Ved å la la samliv mellom mann og kvinne få betegnelsen "ekteskap", ødelegges ekteskapet som heteronormativt begrep. Slik svekkes samlivet mellom mann og kvinne som norm for den oppvoksende generasjon. Nå loven nå fastslår at et barn ikke kan ha både en far og en medmor, blir begrepet "far" utvisket for et barn som vokser opp i et lesbisk samliv. Foreldrebegrepet og familiebegrepet blir deretter forandret.

Men begrepene er ikke bare ord som vi bruker i skrift og samtale. Begrepene er grunnlaget for tankene våre. Endres ordenes innhold, endrer man hele vår tankeverden. Den nye ekteskapsloven er et redskap for å indoktrinere vårt folk i en ny progressiv kjønnsideologi, der individet ikke lenger skal oppleve en fast kjønnslig identitet. Individet skal ha frihet til å velge kjønn og kjønnslig utfoldelse uten at samfunnet setter normer. Nå bør politikerne våkne og ta ansvar. Skal staten være redskap for en progressiv kjønnsideologi som fremmer en kulturrevolusjon som vil få negative virkninger i generasjoner fremover?